

מוות למחבלים.

בס"ד ערב פורים פ"ג.

לכבוד 'קדושת ציון' פורים שמח.

הנה נתעורר רעיון 'מוות למחבלים' ובהיות אנוכי תהילה לא-ל בן תורה אין בי הידע הבטחוני ו/או הפוליטי לחשבן חשבוננו של עולם רווח מול תועלת, והאם זה עלול חלילה לפגוע בזרע ישראל וכדו' אולם עדיין נראה כי קיים גם אצלנו בלבול לעצם העניין, אשר לפי תורתנו הקדושה בני מוות הם ובכל יום אשר המה על האדמה הזו הרי הם מזהמים את חללו של עולם.

זה יצא ראשונה בענייני דיומא מתוך המגילה הקדושה.

"ויכנו היהודים בכל איביהם מכת חרב והרג ואבדן ויעשו בשנאייהם כרצונם ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש... עשרת בני המן בן המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו ויקהלו היהודים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונח מאיביהם והרג בשנאייהם חמשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו את ידם"

ובחומש במדבר (ל"ה)

ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא יחניף את הארץ ולא יכפר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו ולא תטמא את הארץ אשר אתם יושבים בה אשר אני שכן בתוכה כי אני ה' שכן בתוך בני ישראל.

וברמב"ם הל' מלכים (פ"ט)

"בן נח שהרג נפש אפילו עובר במעי אמו נהרג עליו וכן אם הרג טריפה או שכפתו ונתנו לפי ארי או שהניחו ברעב עד שמת הואיל והמית מכל מקום נהרג וכן אם הרג רודף שיכול להצילו באחד מאיבריו נהרג עליו מה שאין כן בישראל

כיצד מצווין הן על הדינין חייבין להושיב דיינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו ולהזהיר את העם ובן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו ובן נח נהרג בעד אחד ובדיין אחד בלא התראה"

ובספר המצוות כתב הרמב"ן (עשה י"ג)

"המצוה שינקום גואל הדם ברוצח ע"י הבאתו לדין או הריגתו"

ובשלחן ערוך סימן תכ"ה פסק שמצווה להמית גוי אם עושה מלחמה עמנו.

וכך פסק הרמב"ם בהל' רוצח.

וכן פסקו בתוספות ע"ז (כ"ו:)

וביאר שם (חו"מ תכ"ה) הסמ"ע ז"ל

"דאלו יש מלחמה ע"ז אמרו טוב שבעכו"ם הרוג והיינו מצוה להורידן ולסבב עליהן המיתה וכ"כ התו' ועיין בספר שבט יהודה כ' בזה תשובה למינים והוא שטוב שבמדות העכו"ם הוא זה שדנין דין הריגה ומיתה לחוטאין ואין מחפשין זכות לעושי עולה ועיין בי"ד סי' קנ"ח מדינים אלו:

ובפתחי תשובה חו"מ (תכ"ו) כתב

או שישכור. ועיין בתשובת צ"צ סי' קי"א שכתב באחד שנהרג בדרך ונודע מי הוא הרוצח ויכולין להנקם ממנו אם אחד מקרובי הנרצח יבקש דין עליו הא ודאי דינש לכיף לקרובו של הנרצח שיהא רודף אחר הרוצח להעמידו בדין כי מצוה מוטלת על גואל הדם להמית הרוצח ואם אין הוא עצמו יכול להמיתו אם לא ע"י אחר ע"י הוצאת ממון צריך להוציא ממנו על זה ככל מצות עשה שבתורה ועד היכן מקרי גואל וקרוב נראה דאין שיעור לדבר אלא כל שאין קרוב יותר ממנו והוא ממשפחת אביו שראוי לירשו מקרי גואל ומוטל עליו מצוה זו להנקם מן הרוצח ומ"מ נראה דאין לחייבו שיוציא יותר מהרגילות והיינו מה שהוא חוק קבוע ליתן לשופטים ושוטרים ולסרדיוט הדן אותו צריך הוא ליתן אבל אם יצטרך להוציא שכר מליצים ושאר ענינים וכיוצא ודאי דאין לחייבו והנכון שאותן הוצאות היתרים יחנו מן הקהל כדי לגדור הפרצה שאם ח"ו לא יהיו נוקמין מן הרוצח יהיה דמן של בני ברית ח"ו כהפקר וכן נהגנו פעמים הרבה ועשינו עם פרנסי הדור שהיו מעמידים גואלים לרדוף אחר הרוצח' ואפי' לפעמים שהיינו יודעים שלא נוכל להוציא מכח אל הפועל להנקם מן הרוצח אפ"ה היינו מעמידים גואלים לרדוף אותם בדין כדי שיהא מפורסם שאין דמן של ב"ב הפקר עכ"ד ע"ש.

ובמשנה ברורה (סימן שו"ס ק"נח)

כתב כנה"ג דללכת חוץ לתחום בשבת לנקום נקמת אביו מרוצחים מותר ותמה עליו המג"א וש"א דהא לא עדיף משאר צורך מצוה דאסור לילך חוץ לתחום עבורה :

ועוד הרבה ממה שכתבתי לפניכם יש כאן.

ובעז"ה נזכה לראות בעינינו נקמת דם השפוך.

וְיִנְקָם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם עֲבָדָיו הַשְּׁפוּךְ.

כְּפָתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹקִים. הֲרַנִּינוּ גוֹיִם עִמּוֹ כִּי דָם עֲבָדָיו יִקָּם וְנִקָּם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֵּר אֲדָמָתוֹ עִמּוֹ

וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כְּתוּב לְאָמֹר. וְנִקִּיתִי דָמָם לֹא נִקִּיתִי וְהִ' שִׁכַּן בְּצִיּוֹן

וּבְכַתְבֵי הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמַר לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אִיִּה אֱלֹקֵיהֶם, יִדְעוּ בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּךְ וְאָמֹר, כִּי דוֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכַר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת עַבְדָּיו וְאָמֹר, יְדִין בְּגוֹיִם מְלֹא גְוִיּוֹת מִחֵץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה. מִנְחַל בְּדֶרֶךְ יִשְׁתָּה עַל כֵּן יָרִים רֹאשׁ.

תְּשׁוּעַתֶּם הֵייתָ לְנִצָּחַ, וְתִקְוַתְּם בְּכֹל דוֹר וְדוֹר:

לְהוֹדִיעַ שְׁכֹל קִיּוֹךְ לֹא יִבְשׁוּ וְלֹא יִקְלְמוּ לְנִצָּחַ כָּל הַחוֹסִים בָּךְ.

אֲרוּר הַמֵּן אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ לְאֲבָדֶיךָ. בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי.

אֲרוּרָה זָרֵשׁ אֶשֶׁת מִפְּחִידֶיךָ. בְּרוּכָה אֶסְתֵּר בְּעַדֶיךָ.

אֲרוּרִים כָּל הַרְשָׁעִים. בְּרוּכִים כָּל הַצַּדִּיקִים.

וְגַם חֲרַבּוֹנָה זְכוֹר לְטוֹב: